

Eskişehir'den öğrencim olmuş Nuray Toga'yı Beyoğlu'nda sokakta karşılaştım ve dergiye davet ettim. Kuyaş'la birlikte çalıştılar. Çok uyumlu bir ikili oldular. XXI dergisi İstanbul'a taşınır ve el değiştirirken bana bir aydan az süre verip dergiden ayrıldılar. XXI'i çıkarmaya başladılar. Bülent Erkmen'e bu ayrılmayı bildiği ve hatta transfere önyak olduğu halde bana önceden haber vermediği için, o zamanlar kızmıştım. Bana yeni bir eleman bulma fırsatı bile vermemişlerdi. Cascaviak ortada kalmıştı.

Neyse ki YTÜ'de benimle Mimarlık Tarihi ve Kuramı Programı'nda lisansüstü yapan iki mimar, Burçak Özlüdil ve Ersin Altın hızır gibi yetiştiler. Dergiye sanki yıllardır yaparmış gibi üstlendiler. Çok başarılı bir dergi dönemi yaşattılar. Çalışma dönemlerini, Burçak'ın müthiş disiplini ve ciddiyeti, işbiriciliği ile, Ersin'in benzersiz "cool"luğu ve akademik anlamda tatmin olmazlığı ile hatırlarım. Ersin'in dergiye gönderilmiş her metni, açıkça belirtmese de, kuşkuyla ve aşağılamayla karşıladığını hissedirdim. O denli derin bir odaklanmışlıkla çalışırlardı ki, dergiye her gelişimde onları "merhaba gençlik" diye sululukla selamlardım. Bana benden daha olgun gözükürlerdi. Onlar da birkaç yıl sonra evlendiler, ABD'ye doktora yapmaya gittiler, orada yerleştiler, akademik yaşamlarını New Jersey'de başarıyla sürdürüyorlar. O sıralarda "sürekli akademik kadroda olduğu halde dışarıda serbest işte çalışıyor" diye yaptığım yayın koordinatörlüğünün ikinci bir iş niteliğini taşımadığını kanıtlarıyla açıklayan bir resmi açıklama yazdı. Soruşturma sonuçlandı.

Burçak-Ersin ikilisini Bahar Demirhan-Volkan Atmaca ikilisi izledi. Onların benden hiç hoşlanmadıklarını ve varlığımdan nedense rahatsız olduklarını düşünmüştümdür. Dünyanın en sevilesi insanı olduğumu sanmam, ama benden neden hoşlanmadıkları hakkında bir fikrim yok. Ancak, Boyut Yayın Grubu bünyesinde genel olarak derin bir antipati toplamış olmalı ki, Bülent Özukan işlerine son verdi. Böylece dergi tarihinin üçüncü dönemini başlatan bunalım doğdu. *Arredamento* kadrosuz kaldı. Bir süre yayın grubunun başka dergilerinden çalışanların Ümit Özkan önderliğinde işe koşulmasıyla açık kapatılmaya çalışıldı. Nihayet YTÜ Mimarlık Fakültesi'nden bir başka öğrencimi buldum: Sibel Senyücel. Onun müthiş iyimserliği, çalışkanlığı, neşesi dergiye herhalde yansımıştır. Bugün de dergi Boyut'tan Binat'a geçtikten sonra onunla yola devam ediyor. Dergi yönetiminin de daha "demokratik ve katılımcı" hale geldiği kanısındayım. Banu Binat ve Neslihan Şık başta olmak üzere, Binat'taki tüm arkadaşlar derginin içeriğiyle doğrudan ilgileniyorlar.

Öte yandan da derginin artık bir internet yayını var. Basım teknolojisiyle bütünleşik dergicilik çağı kapandı. Yine de, mimarlık dergiciliğinde asıl açmazın basılıdan dijitalle geçiş olduğunu düşünmüyorum. Bugün asıl sorun, indeksli yayın arama ve icat etme çabasının tanımladığı garabettir bence. *Arredamento* en az onbeş yıldır bu indeksli dergi olma basıncı altında yaşıyor. *Arredamento*'dan çok daha az "entelektüel" ve az ciddi dergilerin bir biçimde indeksliğe "terfi" ettiği bir dünyada ve dergi makalesinin kalitesinden çok neredeyse yayımlandığına bakılan bir ülkede indekslilik meselesine sıcak bakmıyordum. Hala da bakmıyorum. Ama öyle gözükür ki, bu direnç de yakında kırılacak. Bir ABD mimarlık okulu kitaplığının katalogundan başka bir şey olmayan Avery Index to Architectural Periodicals'ın bile akademik indeks sayıldığı bir ülkede yayıncılık yaptığımı biliyorum.

Not: *Arredamento*'da çalıştığı halde burada adı anılmayan çok sayıda arkadaş olduğunun farkındayım. Kimileri sürekli kadroda oldular, kimileri stajyer olarak çalıştı, kimileri başka yayın işlerinin arasında dergiye de katkıda bulundular. Unuttuklarımın veya adını anmadıklarımın veya yer kıtlığından ötürü adlarına yer veremediklerimin hepsinden özür dilerim. ■ *Uğur Tanyeli*